

vilde tjene ved, at den i tre Maaneder havde disse to Skatteobjekter. Ja, havde jeg tænkt, at man havde været saa fiffig at ville udregne dette, saa vilde jeg ikke have redigeret vort Forslag saaledes, thi disse tre Maanedere ere ganske ukyldige, der ligger ikke nogen underfundig Tanke bagved; vi ere ganske simpelt gaaede ud fra den samme Affattelse, som disse Forslag have haft ved forskellige tidligere Lejligheder, og Grunden er da den meget naturlige, at man, naar en saadan Lov om Redfættelse paa en Stat skal træde i Kraft, er nødt til at give de paagældende et vist Spillerum, de maa være varskoede lidt i Forvejen, thi ellers vil — hvad man jo nok kan se — denne Stattendfættelse kunne komme til at ramme ganske enorme Sukkerbeholdninger og komme til at ruinere Købmænd i Hundredevis, og det har man ikke villet gøre. Men man kunde ogsaa gaa en anden Vej og lade bægge Love træde i Kraft med et vist Spillerum, men det er jo noget, man nok vil kunne komme ud over. Jeg vil ogsaa bede ærede Medlemmer ikke forarge sig over Ordet „mindst“, det er et rent logisk Ord, thi hvis Rigsdagen beslutter, at der skal tages en Olfat af 12 Kr. pr. Tønde, vil Virkningen blive den samme, men Virkningen vil ikke blive den samme, hvis man vedtager en Stat af 8 Kroner pr. Tønde. Det er altsaa fuldstændig logisk, at der staar „mindst“, men er der nogen, der forarger sig derover, skal jeg med Fornøjelse, og jeg tror ogsaa min ærede Medforlagsstiller, lade det gaa ud. Det er for Resten ikke noget nyt Forslag, vi have forelagt, og Forslagsstillerne hævde sig ikke en Gang Vren af Initiativet. Initiativet, den første Tanke dertil, baade med Hensyn til en Olfat af 10 Kr. pr. Td. og med Hensyn til Sukkertoldens fuldstændige Ophævelse skyldes Benstre i Landstinget. Jeg benytter Lejligheden til at udtale min Anerkendelse af det Arbejde i Toldloven, som der er gjort. Det er et dygtigt Arbejde, som vore Kolleger i Landstinget have udført, og jeg udtaler udtrykkelig, at vi have hentet saa vel Tanken om denne Olfat som om Sukkertoldens Ophævelse derafra med en lille Retfættelse. Medlemmerne i Landstinget have villet give Sukkerindustrien her i Landet en lidt større Beskyttelse, end vi have tænkt var rigtig, men jeg erkender, at paa dette Punkt kunde der være Anledning til at

gaa til de oprindelige Satter, som stod i den i Landstinget fremkomne Plan. Det skal jeg dog ganske henstille til Overvejelse i det kommende Udvalg.

Ja, saa har Forslaget mødt Modstand fra de erklærede Visnepolitikeres Side, eller hvad man nu vil kalde dette Standpunkt. Det skal jeg ganske lade ligge, thi der tales af den ene Part i det ene Hjørne og den anden Part i det andet Hjørne, saa jeg tror ikke, at det vil føre til noget Resultat at diskutere dette. Det ærede Medlem fra Bælum (Bing) og det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgfreds (Bjerre) havde Ordet til at begynde med i forrige Møde, og det ærede Medlem fra Bælum rettede det Spørgsmaal til mig, hvad Meningen er med dette Forslag. Han pointerede dette gentagne Gange. Jeg vil da sige det ærede Medlem, at Meningen er ingen anden end et Forsøg paa at udrette noget. Skulde dette ligge det ærede Medlems Tanke saa fjærnt, at han ikke en Gang kan fatte, at man kan være en saadan Bestræbelse, saa giver jeg Afkald paa at vinde det ærede Medlems Tilslutning. Men, som sagt, der er ingen anden Mening med Forslaget. (Bing: Jeg synes ikke om Besen, nok om Maalet!) Vi ere altsaa enige om Maalet, det er allerede store Ting. Det ærede Medlem mener, at dette Forslag vil føre til en Splittelse af Oppositionen. Denne Udtalelse har jeg hørt fra det ærede Medlems Side, og det undrer mig, at det var det ærede Medlem, der sagde det, thi jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil kræve, at Oppositionens Flertal skal rette sig efter de Dussere, som Mindretallet nærer. Dersom Mindretallet virkelig vil foretage en Splittelse paa et saadant Grundlag, forekommer det mig, at det snarere er Flertallet, der har Anledning til at beklage sig end Mindretallet. Jeg tror i det hele, at det er værd at lægge det ærede Medlem paa Sinde, hvor svært det er at lære det parlamentariske Systems Gennemførelse rigtig at kende. Kommer det een ikke paa tværs, er man meget tilbøjelig til at prise dette Systems Fortræffelighed, men det er netop, naar det kniber med ens egne Dussers Fyldestgørelse, at man bliver sat paa Prøve, om man virkelig anerfender de Regler i Praksis, som man er saa ivrig for at kræve i Teorien.